

Bir Bardak ay Eşliğinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Kasım 2018

Yorgun şiirlerim var, yoldan çıkmayı henüz beceremeyen bir de TDK benzeri bir gönül lüğatim var henüz kimselerin okumadığı.

Kanunun kestiği parmak değilim çünkü canım çok acıyor aslında beş parmaktan biri bile değilim.

Ait olmadığım bir coğrafyada kabul görmektense makbul olanı yapma gayreti içerisindeyim.

Şiir dağına yağın karın soluğumu kestiği yalandır, azizim aslında bana hükmeden derviş söylemlerin bahtı da açıktır, değerli yüreğim... hani tikiş tikiş olmasını kimse hazmedemezken sevgi bildirgemini sundum bir kez kalemler meclisine.

Oy çokluğuna kurban gidiyorum sanırım izdiham nedeni duygularım sömürülürken ben kalburüstü bir çiçek olmak adına çorak topraklarda bile açmaya talibim.

Yorgun teftiş heyetini buyur ettim gönül soframa ve doldurdum ince belli çay bardaklarını: tavşankanı değil ha: bizzat kanımla demledim ben bu çayı.

İfrata kaçın ne çok söylem sabrımın filan asla sınanmadığı.

Ne ki bunlar?

Ben ne yollara saptım da karanlıkta el yordamıyla buldum yolumu.

Nedendir, diye bir sor bakalım.

Önce kezzap döktüler içimdeki yarım hecelere. Vakitlerden ölümdü zamanın birinde zamansız düştüğüm çukur.

Aşkın müridi bir ilah filan da değildi devşirdiğim duygular.

Soluklanmadım henüz.

Oluk oluk akan mevsimsiz yağmurlardan muzdarip bir çöl çiçeği idim ne de olsa.

Yaftalanmak nedir, bilir misin sen?

Bin bir afra tafra ile dostunu satmak nedir, bilir misin sen?

Bak ihanet ettim edebiyata ne de olsa iki cümle üst üste aynı kelimeyi kullanmak gibi bir gaflete düştüm.

Sanrılarım oyalıyor beni sonra da gelişen paranoya ile içimde tetiklenen mevsime biat kâh ağlıyor kâh gülüyorum.

Birileri bir şey diyor ve çekim alanındayım ne de olsa aldanmaya ve aldatılmaya programlı benliğim.

Şimdi biri bir şiir yazacak ve başım yarılacak imge niyetine başıma rastlayan taşlarla yoksa taşlama, dediklerine mi düşüyor hep yolum?

Gölgemi dün den bir gün evvel kaptırdım hayal tacirlerine. Dün de kendimi kaybettim. Karanlık satırların hangi yansıması peki bu yazdıklarım? İşte geceyi aldatıyorum ve aldatı mahiyetinde gülücükler konduran kim varsa asılı yüzünde bir kabir azabı adeta içinde yuvarlandığım ve ellerimle yuvaladığım sözcüklerin handicap yüklü serzenişi.

Açıktan açığa alay ediyor benimle evren.

Aklıma uyup da sallıyorum mendilimi, her boşluğa temsil ettiğim şiir ve yazının arkasından. Kimse de yok hani uğurlamaya gelen ve ölüm düşüyor aklıma hele ki gözümünden düşen cinnet gecelerinden kimseler haz etmezken diliyorum kendimce ve dillendiriyorum ne de olsa sıra dışılığın en yüksek mertebesindeyim.

Ayrışan insanlar ve bölünen kümeler... ne çok öz alt küme.

Mekânın cennet olsun sevgili Atagün Hocam.

Kimin nesi değil mi?

Aslında sıra dışılığın en güzel yakıştığı ilk yetişkin; hayatımda idame ettirdiğim bunca formülü ezberleyemezken bir futbol topu ile girdiği sınıfta tüm öğrencilerini gaza getiren...

Matematiğin x'ini bilmezken cebirle tanışıklığım ve ne çok yatay, dikey eksen ve koordinatlarıma sahip çıktığım matematik dersimizin efsane öğretmeni.

Matematiğe olan düşkünlüğüm gün geliyor da nasıl emsal ve imge teşkil ediyor yazdıklarım-aslında

yazılıp da okunmayan ve ben bu sefer kalemin ucunu kırıp yeni bir kalem edindiğim aklımın kırtasiyesinde, kimine göre fazlasıyla aykırı belki de lanet eksenimde ben mimlenmişken...

Kabul görmekten umudu kestim madem bu sefer yolum yine O'na düşüyor.

Sohbetimiz esnasında yağın yağmurun bereketi olsa gerek yastığım hep ıslak.

Vicdanımın örtüsünde ise arda kalan yorgunluk hâsıl olmakta ne de olsa sevebildiğim kadar çok insanı sevip içimdeki bölmelerde ağırlıyorum her birini.

Genele bakacak olursak, ben iflah olmaz bir piç kurusuyum.

Yaşasın ben de artık saygın kelimeler yerine hafifçe argo imgeler konduruyorum satırlara ve biliyorum ki eninde sonunda RTÜK ve benzeri bir kanalla kodesi boylayacağım yanımdaki hücrede kalırken A.A.elbet soracağım ona yazarlığın sınırlarını.

Gönül körfezimde yarım adacıklar mevzu bahis ve şimdi geliştirdiğim kuramlarla ana kıtaya el sallıyorum.

Gün özürlü bir yolculuk benimki hele ki en yüksek rakıma da sahip iken şehir ve yazdıklarım... artık kimin yolu düşerse elbette bir bardak çay ikram etmeden bırakmayacağım.

Kanımla yıkadığım bir yol.

Öncemde saklı tüm bilgi ve detay silsilesi sonra da randıman sağlamak adına boydan boya yok sayıyorum: yaşadıklarımı ve yazdıklarımı ikram aşamasında içimdeki rahmeti bana sunan yüce Yaratan elbette çekmeyecek elini ümidimle üstelik...

Göğün kepenkleri kapalı sanırım bir uyarı mahiyetinde melekler de çekildi yuvalarına ben ki aykırı bir coğrafyada salınan ahkâmlarla sadece kalp gözümün sileceklerini çalıştırıyorum ne de olsa içeri alacağım çokça insan var.

Ömrün afakı.

Ah, ben'lik yorgun dimağım.

Senlik olması gerekmeyen de bir sevda masalı.

Aşkın boyutsuzluğunda kilit vurduğum yüreğim.

El, el üstünde madem birazdan diyetimi ödeyip elimi de kesip atacağım sonsuzluğa belli ki elimden kayıp gidenlere bir bu kadar dayanamayacakken.

Geçmişin izini sürerken gelecek odaklı bir sunum hazırlanıyor biliyorum ki ne zamanki yeni gün'e denk düşsem evren yine yapacak yapacağını ve boğazıma takılacak kelimeler.

Gün bazlı bir eylem duyguların aralıksız hamle yaptığı ve ne hikmetse dumura uğrayan yüreğimle dilimden düşmeye hazır olmayan her iç çekiş bir şekilde karşılığını buluyor ne zamanki yolum beyaz boşluğa düşse en azından geçmişte yaşadığım o münzevi boşlukla da hiçbir ilgisi yok iken.

Bazen yalın bir gün hani saf kan yarış atı gibi koştuğum.

Sadece koşuyorum ve aralıksız konuşuyorum ve ne zamanki ket vurulsa coşkuma ben sakinliğimi koruyamadığım gibi namluyu ağızma sokuyorum.

Ya da beynimi hedef aldığım ve tetiğe basmadan hiçbir şey yoluna girmiyor demek ki yaşamının ve mutluluğun ilk koşulu ölümün ta kendisi.

Ölüm korkumun depreştiği yıllara bakıyor ve kendime uzun boylu sitem ediyorum hele ki ölümden beter yaşanmışlıkların seyrüseferinde bilfiil anladığım bu saçma korkunun üzerine ellerimle ölü toprağı attığım.

Künyemde yazılı ismim. Ellerim kucağımda değil ama kalemi ve çay bardağımı tutarken... derken zamansız bir veda ve ben serilmişken boylu boyunca.

Öğüten bir değirmen aslında övündüğüm ne de olsa geçmişin iz bıraktığı güzelliklerin tadı hala damağımda ve zaman zaman somurtan bendenizin adam olmaya da niyeti yok iken sanırım adam yerine konmakla eş değer yine de kendimi sevip saygımı da öldürmediğim sürece varlığımla az da olsa barışık kalmaya çabaladığım hayatın da bir rutini.

Tetiklenen mekanizma ve ibresi bozuk sayaca ben mutluluk ve sevgi yükledikçe... geri dönümü de ne diye asla sormayın.

Gürültülü bir yalnızlığın da ta kendisi iken insan ve nasıl oluyor da bu kalabalık esnasında yalnızlıkla ihya oluyorum?

Kimlik kavgamda esefle yüklendiğim yine omuzlarıma ağır gelen duygular ve mantık özürülü bir ömrü kayıt altına almışken ben sabırsızca seviyor ve itiraf ediyorum.

Yol yorgunu kim ise belki de yoldan çıkmış...

Yolunuzun üstünde olmasam da buyurun, beklerim, efendim.